

Vier 'onverhoorde gebeden'

Deut. 3:23-28; 1 Kon. 19:4; Mark. 14:36; 2 Kor. 12:7-9

Inleiding

Als wij kijken naar de belangrijke tekst: '*Bid, en u zal gegeven worden*' (Matt. 7:7), dan zien wij God hier als de grote Gever. Hij vraagt Zijn kinderen alleen maar of zij hun noden en behoeften in het geloof willen bekendmaken aan Hem, hun liefhebbende Vader in Christus. Zijn hart is barmhartig, en Hij wil ons zegenen naar de rijkdom van Zijn genade. Maar niemand kan ontkennen dat er ook gebeden zijn die God in Zijn wijsheid *niet* verhoort.

Wij willen vier voorbeelden geven van gebeden die *niet* verhoord zijn. Ze zullen ons tonen dat God niet altijd, of niet direct geeft wat Hem wordt gevraagd. Maar Hij doet dit, omdat Hij rijkere zegeningen en beloningen dan de gevraagde in petto houdt voor de bidder. Door niet direct te antwoorden op gebeden die tot Hem worden gericht, openbaart Hij in ieder geval Zijn grote wijsheid.

Het gebed van Mozes

Het eerste voorbeeld van een onverhoord gebed vinden wij in Deuteronomium 3:23-28. Hier zien wij Mozes, de nederige dienaar van God, Hem met aandrang

¹ Het was voor de redactie niet te achterhalen waar de initialen R.K. voor staan.

smeken het Beloofde Land te mogen binnengaan. Als leider van het volk Israël onder de wet, was hij tekort geschoten in zijn taak (Num. 20:7-13). Hij mocht Kanaän niet betreden. Dit toont hoe strikt de bedeling van de wet was. Onder de wet moest zelfs de leider van het volk zijn plaats van zegen verliezen als gevolg van een enkele onbedachtzaamheid. Mozes' gebed werd niet verhoord en hij mocht het Beloofde Land – waarop hij zich had verheugd, na zoveel te hebben geleden om het te bereiken – niet binnentrekken.

Toch had God Zijn dienstknecht niet vergeten; op het juiste ogenblik heeft Hij hem laten genieten van de zegen die Hij voor hem had bewaard. Hoewel God hem de toegang tot het land had ontzegd, mocht hij het hele land vóór zijn sterven zien vanaf de heuveltop. En God heeft hem later ook op de heilige berg gebracht, samen met Elia, om met Christus te spreken over de uitgang die Hij zou volbrengen in Jeruzalem en Zijn heerlijkheid te aanschouwen (Luk. 9:28-36). Mozes was getuige van de raadsbesluiten van God, waarvan de beloften *ja* en *amen* zijn in Christus Jezus.

Het gebed van Elia

Het tweede voorbeeld is niet minder merkwaardig. Het gebeurde tijdens het leven van Elia, die later ook op de berg van de verheerlijking aanwezig was, samen met Mozes. In 1 Koningen 19:4 treffen wij Elia aan, nadat hij was gevlucht voor Izebel. Hij was vermoeid en terneergeslagen na zijn moeitevolle en schijnbaar vruchteloze arbeid. Hij vroeg aan de Heere zijn leven weg te nemen. De grote profeet wilde in een tijd van verdriet en angst sterven onder een bremstruik. Maar God had heel andere plannen met hem; zo'n sterven was niet het einde dat de profeet waardig was. Daarom liet God hem opvaren naar de hemel in een triomfwagen, en mocht hij later met Mozes op de heilige berg binnengaan in de lichtende wolk – bekleed met heerlijkheid.

Het gebed van de Heer

Het derde gebed dat niet werd verhoord, verdient nog veel meer aandacht. Hier vinden wij niet iemand die had gefaald, en daarom het land Kanaän niet mocht binnengaan. Het was ook geen ontmoedigde profeet. Hier is het de Zoon des mensen, de volmaakte Mens. Alle gruwelen van Zijn dood staan Hem voor ogen, en daarom spreekt Hij dit indringende gebed uit: *'Abba, Vader, alles is U mogelijk,*

neem deze drinkbeker van Mij weg; maar niet wat Ik wil, maar wat U wilt' (Mark. 14:36).

In Gethsemane zien wij met eerbied gesproken de Heer Jezus, in Zijn volmaaktheid, geknield voor de Vader. Nog indringender horen wij Hem bidden in Lukas 22:42: *'Vader, als U wilt, neem deze drinkbeker van Mij weg; maar laat niet Mijn wil, maar de Uwe gebeuren'*. Geliefde broeders en zusters, om over dit verheven onderwerp iets te zeggen moet ons hart vol eerbied en aanbidding zijn. Mozes moest zijn schoenen uitdoen om bij de brandende braamstruik te kunnen komen. Wat een heilige eerbied past ons dan, als wij in de geest de Olijfberg naderen.

Op het gebed van de volmaakte Mens is geen antwoord gekomen, hoewel Hij Zich nooit tevergeefs tot God had gewend. Wat een genade voor ons dat het zo gegaan is! God heeft Zijn eigen Zoon niet gespaard, maar Hem voor ons allen overgegeven. Wij kunnen met alle eerbied zeggen dat Hij de beker niet *kon* wegnemen van de Heer, toen Hij het zoenoffer voor onze zonden moest worden. Wat zou er van ons zijn geworden, als onze Heer deze beker niet had gedronken? Wij zouden voor eeuwig verloren zijn geweest. Maar aan de andere kant heeft God voor de gehoorzame Mens een overvloed aan vreugde bereid: *'Want U zult Mijn ziel in het graf niet verlaten, U laat niet toe dat Uw Heilige ontbinding ziet. U maakt Mij het pad ten leven bekend; overvloed van blijdschap is bij Uw aangezicht, liefelijkheden zijn in Uw rechterhand, voor altijd'* (Ps. 16:10-11).

De volmaakte Dienstknecht is in Gethsemane niet verhoord, maar Hij zal ten volle genieten van de vrucht van Zijn werk, de arbeid van Zijn ziel (Jes. 53:11). Hij heeft de beker van de toorn van God tot de laatste druppel leeggedronken. Wie kan de vreugde peilen die Hij zal genieten, wanneer Hij Zijn verlostten voor altijd bij Zich zal zien! Als we de Heer zo zien als de volmaakte Mens, kunnen we dan niet concluderen dat God een onuitsprekelijke en verheerlijkte vreugde voor Hem heeft weggelegd door Hem niet te verhoren in Gethsemane²? Laten *'wij zien op Jezus, de overste Leidsman en de Voleinder van het geloof, Die om de vreugde die voor Hem lag, het kruis heeft verdragen, terwijl Hij de schande heeft veracht, en is*

² De Heer heeft in volmaakte onderworpenheid aan de wil van de Vader gevraagd om de beker weg te nemen, en Hij is niet verhoord. Hebrëen 5:7 zegt dat Hij *'tijdens Zijn dagen in het vlees met sterk geroep en tranen zowel gebeden als smekingen geofferd heeft aan Hem Die Hem uit de dood kon verlossen, en Hij is verhoord om Zijn godsvrucht'*. Het gebed in Gethsemane verschilt van de gebeden die wel verhoord werden (vgl. Ps. 21:5).

gaan zitten aan de rechterzijde van de troon van God' (Hebr. 12:2). Hij alleen is waardig die verheven plaats in te nemen.

Het gebed van Paulus

Het vierde gebed dat niet is verhoord, werd uitgesproken door Paulus (2 Kor. 12:7-9). Paulus vroeg drie keer aan de Heer of de doorn in zijn vlees mocht worden weggenomen (een engel van de satan, die hem met vuisten sloeg). Maar God had in Zijn raadsbesluiten iets beters voor Zijn arme dienstknecht in petto. Drie keer heeft Paulus gevraagd of de doorn kon worden weggenomen. Daarna kwam het antwoord: *'Mijn genade is u genoeg; want de kracht wordt in zwakheid volbracht'*.

De doorn was zeker niet aangenaam voor Paulus. Hij begreep er weinig van, dat hij door zijn zwakheid en lijden een geschikter werktuig zou zijn voor de openbaring van de kracht van Christus. Maar hij zweeg uit eerbied en boog met blijdschap voor de wil van de Heer. Want Hij is machtig alle dingen aan Zich te onderwerpen. Wat een heerlijk perspectief ging er voor de apostel open, toen de Heer hem toonde dat hij een instrument zou zijn dat vol was met *de kracht van Christus*. Dat is een mooi voorbeeld van onderwerping voor ieder van ons.

Als we iets van dit onderwerp willen begrijpen, moeten wij accepteren dat God niet altijd onze gebeden verhoort, maar dat Hij altijd *grotere* zegeningen heeft klaarliggen in overeenstemming met Zijn raadsbesluiten. Laten wij op Zijn genade en wijsheid vertrouwen. Hij heeft Zichzelf heeft geopenbaard als de God Die *'een Beloner is van hen die Hem zoeken'* (Hebr. 11:6).

Bron: Le Messager Évangélique 1958-293; Titel: Quatre prières qui n'ont pas été exaucées

